

[Leif Hørmann]

den oprindelige miljøbeskyttelseslov havde, da den blev færdig i 1974.

Vi har så prøvet at spørge: kan man gøre det, at man siger, at disse interesser, som under alle omstændigheder er til stede, på en eller anden måde skal nedtones for så vidt angår den del af dem, der har været så dominerende, og at vi opprioriterer de interesser, som hr. Hjortnæs jo har ret i blev opprioriteret ved ændringen af miljøbeskyttelsesloven i sommer, nemlig miljøinteresserne? Vi har ikke haft miljøorganisationerne inde i billedet. Miljøorganisationerne optræder som høringsorganer i forbindelse med indstillinger fra Miljøstyrelsen med hensyn til beskikkelse af medlemmer af nævnet. Men direkte indstillingsret har miljøorganisationerne ikke haft.

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at der tilsyneladende er nogle, der har glemt at læse forslaget med den skævhed, der er indbygget i det på dette punkt. Der er nemlig indbygget den skævhed, at de, der udpeges som repræsentanter for erhvervsinteresserne, ikke må stå i noget afhængighedsforhold til disse erhvervsinteresser, men det samme siges ikke med hensyn til dem, der indstilles fra miljøorganisationerne. Dette er en klar opprioritering af miljøet i denne sammenhæng.

Så siger hr. Hjortnæs, og det gør hr. Løvig Simonsen også, at det er overordentlig vanskeligt at forestille sig, hvordan dette kan fungere. Jeg ved ikke, om det er så særlig vanskeligt at forestille sig, hvordan det kan fungere. Det er angivet i bemærkningerne, at det i praksis vil være sådan, at de mennesker, der udpeges til at sidde i Miljøankenævnet, udpeges fra den miljøkundskab, vi finder rundt omkring på vore højere læreanstalter. Det kan selvfølgelig være, at man synes, det er et teknokratfikeret synspunkt, eller hvad det nu ellers var, der kunne få hr. Hjortnæs op i de højere omdrejninger og brug af falsetten i sproget. Jeg ved ikke, om det er så indviklet. Vi ser mange andre steder, hvor sådanne interessesynspunkter skal iagttages, at man sætter nogle mennesker til at træffe afgørelser, mennesker, som også har en central miljømæssig og anden sagkundskab.

Jeg skal gerne medgive, at man også kan vælge den anden løsning. Men så er det ikke nok at sige, som hr. Hjortnæs har gjort det, at de så selv træffer afgørelse om, hvad der

er principielt, og hvad der ikke er principielt. Det må være sådan, at der på en eller anden måde på forhånd ud fra ganske enkle retssikkerhedsbetragtninger, som hr. Damgaard Nielsen åbenbart ikke under dansk erhvervsliv – for hr. Damgaard Nielsen vil slet ikke have ankeinstanser – ligger en eller anden fornemmelse af, hvad der er principielt, og hvad der ikke er principielt.

På områder, hvor vi har politikere til at træffe afgørelser, er det enten afgørelser som dem, jeg tidligere har nævnt i forbindelse med Overfredningsnævnet, hvor graden af sammensathed i afgørelsen, hvor problemerne er af forholdsvis overskuelig karakter, eller også er det afgørelser som f.eks. Ligningskommissionsafgørelser, hvor man helt oplagt vælger nogle mennesker til udelukkende at beskæftige sig med det på basis af en lang række indstillinger og bemyndigelser osv. fra skattemyndighederne.

Jeg er ikke sikker på, at politikere nødvendigvis er uegnede til at træffe principielle afgørelser, men jeg er langt fra sikker på, at man kan sammenligne det forhold, at vi herinde beskæftiger os med tekniske forhold i generelle sammenhænge, med, at det er sådan, at vi også i helt konkrete sammenhænge nødvendigvis skulle være særlig velegnede til at foretage det, som måtte være interesseafvejningen i den enkelte sag.

Det samme sagde hr. Rønholt, og det, som jeg netop har sagt, kan så også være et svar til hr. Rønholt, når hr. Rønholt heller ikke kan få det til at hænge sammen i sidste ende med, hvordan det skal fungere med disse mennesker.

Til hr. Rønholt vil jeg i øvrigt gerne benytte lejligheden til at sige tak for de pæne bemærkninger om kvaliteten af det, vi har lavet. Det takker vi for, men vi kan ikke bruge det til så forfærdelig meget.

Hr. Hjortnæs siger, at det er muligt, at Socialdemokratiet er gået for vidt med hensyn til kredsen af klageberettigede, altså en allemandsret, som jeg tidligere har nævnt. Det, vi har gjort, er, at vi har forsøgt at overføre modellen fra visse bestemmelser i naturfredningsloven og dermed har prøvet at sige, at det, at man interesserer sig for et forhold, også skal give sig et konkret udslag. Man skal altså på en eller anden måde have foretaget en aktivitet for at dokumentere sin interesse; og den aktivitet kan, sådan som for-